

I. NAP

Július 3-án volt az első napom a PerecPontban. Mivel az érettségi óta eltelt időben szinte mindennap hajnalig sorozatokat néztem, nem ment könnyen a korai elalvás. Attól félve, hogy elkések az első munkanapomon, beállítottam az ébresztőt, de végül nem volt rá szükség, mert amikor reggel hétkor megszólalt, én már vagy félórása ébren voltam, és hanyatt fekve magam fölé tartottam a telefonomat, amin a Gödöllői Állatpark oldalán talált színes térképet nézegettem, külön-külön ráközelítve a helyszínekre. A kezemben tartott készüléken megszólaló felesleges ébresztőt azonnal kiütöttem, és bezárva az oldalt felkeltem az ágyból, hogy elkészüljek.

Eredetileg a Balatonnál meghirdetett nyári munkára jelentkeztem, ami azért is lett volna jó, mert szállással együtt járt, és akkor az egész júliust és augusztust ott tölthettem volna, de azt az állást az utolsó pillanatban valaki más kapta meg helyettem, így a közvetítő S. O. S. megpróbált nekem valami alternatívát keresni. És talált is. Ráadásul olyat, amivel minden stimmelt. Ugyanannyi munkanap, ugyanolyan időbeosztás, ugyanannyi pénz, és szinte ugyanúgy vendéglátós munkakör. Csak a helyszín volt más. A Balaton helyett egy állatpark Gödöllőn. Oda kell majd ki-HÉV-eznem mindennap.

Indulás előtt a konyhába mentem, ahol lábujjhegyen nyújtózkodva kivettem a termoszat a szekrényből, és át-

Leiner Laura

töltöttem bele az elkészített mandulatejes kávémat, miközben anyu jelent meg az ajtóban.

– Máris indulsz? – kérdezte.

– Igen – feleltem. – Az első napon kilencre oda kell érnem.

– Értem – bólintott. – Biztos, hogy ne vigyen el valamelyikünk? – ajánlotta fel, mire a termosz tetejét szorosán a pohárra csavarva felé pillantottam.

– Messze van.

– Akkor legalább a HÉV-ig – alkudozott.

– Az meg közel – szóltam, utalva arra, hogy a tőlünk pár percre lévő Örsre teljesen felesleges elvinnie kocsival. Anyu, beismerve, hogy igazam van, félreállt az ajtóból, hogy kienjedjen, én pedig a termoszomat felkapva a konyhapultról kimentem a bejárathoz. Az előszobaszekrényre ülve felvettem a cipőmet, aztán a vállamra vettem a táskámat, és a zsebemből kivett fülhallgatózsinórt bogozva fordultam vissza a szüleimhez, akik sok sikert kívántak a napomhoz. Elkészönve tőlük bedugtam a fülhallgatót a fülembé, és leszaladtam a lépcsőn a földszintig, ahol kitérve a kaput kiléptem a házból.

A HÉV kicsivel több mint fél óra alatt kivitt Gödöllőre. A szerelvényen alig voltak a júliusi reggeli órában, így bármelyik helyet választhattam, szinte mind szabad volt. Az ablak mellé beülve zenét hallgattam az utazás alatt, és a telefonomon megnyitott állatpark térképével ismerkedtem. Csak az állomásoknál emeltem fel a tekintetemet, hogy a peronon lévő táblákat leolvassam megnézzem, hol vagyunk, aztán már vissza is fordultam a telefonomhoz, miközben a HÉV-en megállóról megállóra kevesebben lettek, ahogy ki-felé tartottunk.

40 NYÁRI NAP

Amikor nekem kellett leszállnom, már tényleg csak pár ember volt a kocsiban, én pedig nem tudva, hogy milyen messze van a következő állomás, idő előtt felálltam, és megkapaszkodva beálltam az ajtó elé, ahol ide-oda dőltem menet közben, mialatt a lassuló szerelvény ablakán néztem ki.

Amikor leszálltam, a peronon állva megvártam, hogy elmenjen a HÉV a következő állomás felé, majd elindultam az elcsendesedett környéken.

A nagyjából tízperces úton a magas, sűrű lombú fák árnyéka alatt sétáltam a járdán, elhaladva a nyilak és táblák mellett, amelyek mind az állatpark irányába mutattak, amikor pedig a kerítéshez értem, még a fülemben halkan szóló zenén át is meghallottam odabentről a jellegzetes hangokat. Soha nem voltam még a Gödöllői Állatparkban, az interjúm Zoomon zajlott, így az első munkanapomon kellett felfedeznem a terepet. A fülemből kivéve a fülhallgatót követtem a magas fákkal szegélyezett kerítést, ami a bejárathoz vezetett. Mivel a park még zárva volt, senki nem állt a jegypénztárnál, úgyhogy zavartalanul végigszalagoltam a tömegterelő korlátokon, ami a sort hivatott rendezni, és megtoltam a derékmagasságig érő beengedőkaput, de nem mozdult. A park zárva volt.

– Segíthetek? – kérdezte a portáról kilépő idős, bajszos férfi.

– Ööö... Igen – bólintottam, elengedve a kaput. – A mai napon kezdek a PercPontnál, kilenc órára van megbeszélve Melindával – magyaráztam, mire a portás feltette a kezét, jelezve, hogy mindent ért, és odalépve a kapuhoz belülről meghúzta, amitől kattogva forogni kezdett, szabaddá téve a bemenetet.

Amikor átjutottam rajta, megköszöntem a portás segítségét, aztán előresétálva megálltam az útelágazásnál, és a

Leiner Laura

napszemüvegemet feltolva a fejemre ránéztem a kiállított táblára, ami ugyanazt a térképet ábrázolta, ami a honlapon is szerepelt. Csak nagyban.

A térkép felső sarkában jelzett PerecPonthoz a legegyszerűbben jobbra indulva lehetett eljutni, így a kiépített úton arra fordulva kezdtem sétálni.

Még volt negyedórám kilencig, így nem rohantam, hanem ráérősen szemlélődtem a még zárva tartó parkban, ahol mérhetetlenül nagy volt a nyugalom. A csukott ajánlékbolt előtt elhaladva a fákkal övezett ösvényen elhaladtam a majmok mellett, ahol a személyzet éppen takarította a helyüket. Amikor a dolgozók meghallották, hogy valaki jön, odafordultak, aztán intettek felém köszönés gyanánt, én pedig visszaintettem, majd továbbmentem az úton. A térképen jelzett fagyispult még szintén zárva volt, a napernyő leengedve állt a lezárt hűtőnél, így elsétáltam mellette, aztán a rókák kifutójához érve megálltam egy pillanatra. A park a nyitásra készült, a takarítók és gondozók még zavartalanul ellátták az állatokat a nyugodt időszakban azelőtt, hogy a látogatók ellepnék a helyet. A rókáktól továbbmenve az ösvény egy elágazáshoz érkezett, ahol tábla jelezte, hogy mi merre van. Azt mutatta, hogy balra levágva az utat a hatytyúk és flamingók között vezet az út, felfelé haladva pedig körbejárható a flamingókert. Plusz ott található a PerecPont is. Nekem arra kellett továbbmennem, úgyhogy követtem az állatpark ösvényének kanyarulatát, ahol bal oldalon megjelent a flamingók parkja, jobbra pedig az éles kanyaron túl ott állt a fák alatt egy kis fapult, aminek elején egy nagy méretű perec logó jelezte, hogy mit lehet ott kapni.

Melinda, a PerecPont tulajdonosa már ott volt, és a pultnak támaszkodva telefonált. Meglátva, hogy érkezem, mo-

40 NYÁRI NAP

solyogva feltette a mutatóujját, jelezve, hogy kér egy pillanatot, én pedig egy „hogyne, persze” bólintással reagáltam, és amíg beszélt, odasétáltam a flamingókhoz.

A fakerítésre támasztva az alkaromat a rózsaszín flamingókat figyeltem a kisebb kerti tavakkal, patakokkal és növényekkel kialakított területen, miközben Melinda befejezte a beszélgetést.

– Elnézést, Zoé, itt vagyok – szólt oda hozzám, mire elindultam a pult felé, ahol Melinda üdvözlésre nyújtott kézzel várt. Még nem találkoztunk személyesen, csak az online állásinterjún, amikor egy rövid beszélgetést követően megkaptam tőle a nyári munkát. – Hogy tetszik? Jártál már itt? – kérdezte lelkesen körbefordulva.

– Nem, még nem – feleltem, miközben én is körbepillantottam. – De nagyon szép – szóltam. – És nyugodt – tettem hozzá a csendre utalva, amit csak a természet hangjai törtek meg egy-egy neszezéssel, állati vinnyogással, vagy éppen a lombok zizegésével.

– Az biztos – értett egyet. – Honnan jársz? – nézett rám fürkészően.

– Zugló – feleltem.

– Akkor könnyű idejutnod.

– Igen, csak HÉV-vel – bólintottam.

– Szuper – mosolygott rám. – Holnaptól egyébként elég kilenc negyvenötre jönnöd, mára azért hívtalak hamarabb, hogy legyen idő mindenre.

– Rendben – mondtam, miközben Melinda beállt a kispult mögé, én pedig követtem.

– Mutatom, mit hogyan kell elvégezned – kezdte, és egy kulcsot elővéve lehajolt.

Leiner Laura

Nem volt nagy ördögösség, a kulcs nyitotta a pult alján található szekrényajtót, ahol az üres, kosárszerű rekeszek voltak elrakva. Azt ki kell venni és kirakni, majd várni Tibit, aki mindennap háromnegyed tízkor érkezik a friss áruval. Tibi kosarakkal együtt hozza a pereceket, és helyette elviszi az üreseket. Aztán másnap ugyanez. És utána is.

– Értem – bólogattam a kosarakat nézve, aztán figyeltem, ahogy Melinda kiveszi a pultból a pénztárgépet és a bankkártyaterminált, hogy megmutassa, hogyan működik.

Ez sem volt túl bonyolult, mivel volt már árusítói tapasztalatom korábbi nyári munkából, úgyhogy igazából csak azt kellett megtanulnom, hogy ezen a pénztárgépen és ezen a bankkártyaterminálon mi hol van, a többi ment. Ráadásul az állatpark árusítóhelyein a fesztiválokhoz hasonlóan nincs készpénzforgalom, csak bankkártyás és telefonos fizetés, ami pluszban megkönnyítette a dolgot. De azért csináltunk próbavásárlást, áfás számlát, és töröltünk is beütött rendelést, hogy tudjam, hogyan kell.

– Jó, ez rendben lesz – állapította meg Melinda, letépve az újabb sztornóblokkot, amit összegyűrt a tenyerében. – Mi van még? – gondolkodott hangosan. – Ó, igen! – jutott eszébe. – Az árakat mindig jól látható helyre tesszük ki – hajolt le a nyitott szekrényajtók között, és kivette a laminált árlistákat, amik közül egyet fejjel lefelé, tehát a vevő irányába rakott ki a pultra, a másikat pedig kiakasztotta a PercPont elején lévő kampóra, ahol az árlista egy darabig ide-oda himbálózott, aztán megállt. – Szemeteszsák ide oldalra – sorolta, én pedig biccentve átvettem, és kiakasztottam oda, ahová mutatta.

– Szalvéta – adta ki a pultból. – Ha fogyóban van, jelezd nekem – mondta, mire bólintottam, miközben Melinda feltápászkodott a guggolásból, és becsukta a pult ajtaját.

40 NYÁRI NAP

– A belépőkártyádat és a PercPont-os pólókat kint felejtettem a kocsiban – jutott eszébe, és sziszegve a karórájára pillantott. – Francba. Pedig az kell – dűnnyögött maga elé, aztán felém fordult: – Behozom neked – közölte előkeresve a kocsikulcsát, és sietős léptekkel elindult.

Ott maradtam egyedül a pultban, és a termoszomat elővéve belekortyoltam a magammal hozott kávéba, miközben felvettem a laminált árlistát, és újra átnéztem a kínálatot. Amint a perecfajtákat tanulmányoztam, valahonnan egy bögésszerű állati üvöltés hangzott fel. Elég közelinek hallatszott.

– Mi a... – suttogtam megilletődve, és jobbra fordultam az átláthatatlan, sűrű fás terület irányába.

Még akkor is arra néztem, amikor Melinda visszaért, és ünnepélyesen lerakta a pultra a behozott dolgokat.

– Tessék, három PercPont-os váltás póló, egy pulcsi hűvösebb idő esetére, és a belépőkártya – sorolta, aztán észrevéve, hogy kicsit máshol járok, érdeklődve nézett rám. – Mi a gond?

– Valami... Morgott a fák mögött – feleltem annyira bizalmatlanul, hogy le sem vettem a szemem onnan, ahonnan a hangot véltem hallani.

– Semmi gond, csak a medve – legyintett úgy, mintha ez normális lenne. – Pont mellettünk van. Majd megszokod – tette hozzá, mire egy bizonytalan „okkké” nézéssel fordultam vissza, és megsejtem a pultra lerakott dolgokat.

A nyakba akasztható passtartót megfogva felemeltem a belépőkártyát, és elolvastam a feliratát. Ez állt rajta:

ZOÉ
GÖDÖLLŐI ÁLLATPARK
DOLGOZÓ/STAFF

Leiner Laura

A belépőkártyát a tenyerembe fogtam, majd félretolva a pulcsit felemeltem a három ugyanolyan póló közül a legfelsőt.

– Hol tudok átöltözni? – érdeklődtem.

– A mosdóban – válaszolta Melinda, mire fél lábbal lábujjhegyre állva kihalásztam a zsebemből a telefonomat, hogy megnézzem a térképen, hol találok a legközelebbit. Melinda látva, hogy még mennyire nem ismerem ki magam a parkban, mosolyogva kíségetett. – Vissza a kanyarban, amerről jöttél, pont a rókákkal szemben.

– Ó, oké. Köszönöm – tettem el újra a telefonomat, és sietősen elindultam a mutatott irányba.

A reggel időközben délelőttbe váltott, már majdnem háromnegyed tíz volt, ami több dologban is változást hozott a parkban. Először is, kezdett sokkal, de sokkal melegebb lenni. Az égboltra pillantva a nap már bőven magasabban járt, mint amikor indultam, így érezhetővé vált, hogy milyen forró nyári idő lesz. Aztán a parkban is nagyobb lett a mozgás, ahogy láttam, a fagyispultnál már nyitva volt az ernyő, és egy lány rendezkedett körülötte, de a dolgozók, állatgondozók és takarítók is sűrűbben jártak. Ami viszont a legfeltűnőbb volt ahhoz képest, mint amikor megérkeztem, az az odakintről, a kerítés túloldaláról beszűrődő lárma volt. Merthogy a nyitás közelebbi időpontja azt is jelentette, hogy gyűltek a látogatók az állatpark környékén.

A MOSDÓ felirattal ellátott nyilat követve könnyen megtaláltam a kis épületet, aminek két ajtaja közül a jobb oldalin volt a női jelzés. Belépve a kinti meleghez képest jóleső hűvös fogadott. A helyiségben visszhangzottak a lépteim, ahogy hátramentem a fülkékhez, ahol a tárva-nyitva álló ajtók jelezték, hogy mindhárom WC szabad. A legszélsőbe belépve becsuktam magam mögött az ajtót, és rázártam a

40 NYÁRI NAP

reteszt, aztán amikor végeztem, rányomtam az öblítésre, amitől a csendet megtörte a WC-lehúzás jellegzetes hangja. A csaphoz lépve keztem mostam, majd sietősen átcsereéltem a pólómat a kapott felsőre, ami fekete ujjatlan volt, bal mellrészén egy kis perec grafikával. Ugyanaz, mint ami a pult elején lévő táblán is látható. A saját pólómat betettem a táskámba, aztán a mosdótól ellépve addig hátráltam, míg a csap feletti tükörben nem láttam magam teljes alakban, majd forgolódtam párat, hogy megnézzem, hogy festek, miközben többször végigsimítottam a felsőt az oldalamon.

Visszaindultam a PerecPonthez, és az ösvény kanyarulatából kiérve megláttam, hogy Melinda egy taggal beszélget, aki fél lábát felemelve a pultnak támasztja a térdét, így tartva meg a combján a kosarakat. Ez csak Tibi lehet a perecekkal – állapítottam meg magamban, és sietősebbre fogtam a lépést.

– Zoé, bemutatom Tibit, aki a pereceket szállítja nekünk – kezdte Melinda. – Tibi, ő pedig Zoé, aki Mariannt váltja mától. Zoé heti öt napot dolgozik nálunk a nyár végéig – mutatott be engem a harminc körüli Tibinek, aki lógó fűzőjú bakancsban, oldalzesebes rövidnadrágban, és valami együtteses pólóban volt, aminek nem tudtam elolvasni a nevét, mert túl gótikus betűtípussal volt írva. Hosszú haját copfba fogta, a füleről a nyakába letolt fejhallgatóból pedig valami elektromos gitárzene hallatszott, megtörve a nyugodt állatparki csendet.

– Csó! – köszönt Tibi, és szabad kezét felém nyújtotta, miközben a másikkal még mindig a combján tartott kosarat fogta.

– Szia! – fogtam vele kezét.

– Tibi, megmutatnád Zoénak, hogy néz ki az áru átvétele? – kérte Melinda, amire Tibi egy „hogya viharba ne” válasszal felrakta a pultra a rekeszeket, felhajtotta a felsőről

Leiner Laura

a takaróanyagot, és kihúzta az oldalába nyomott papírokat, amiből egyet felém nyújtott.

– Nem para a dolog. Itt van a szállítón a darabszám, megvárom, amíg leszámolod, hogy minden megvan-e – mutatott a lapra, amit elvettem tőle, és a bélelt kosár fölé hajolva megszámloltam, hogy egyezik-e a hozott mennyiség a listával.

– Oké – bólintottam, amikor végeztem.

– Stimm? – kérdezte.

– Igen – erősítettem meg.

– Nagyszerű. Akkor ide dedikálsz nekem egyet – tette le a pultra a saját papírját, és adott hozzá egy tollat is, amit átvéve aláírtam a mutatott helyen. – Kössszöntem – vette el. – Ezt itt hagyom neked, mert ez a te példányod – adta át a másik papírt. – Azokat pedig elviszem – nyúlt a pultra rakott üres kosarakért. – És ennyi volt, már léptem is. Holnap ugyanekkor, ugyanitt – köszönt el, és az üres kosarakat felkapva elindult vissza az úton, miközben felrakta a fülére a fejhallgatót.

Tibi eltűnt a kanyarban, én pedig visszafordulva figyeltem, ahogy Melinda megmutatja, hogyan kell elrendezni a pulton a kosarakat.

– Ez a két sor sajtos – kezdte. – Sós – folytatta a felsorolást. – Szezámragos, szotyis, tökmagos, mákos, burgonyás és medvehagymás – bökött az ujjával a sorok felett a levegőbe, én pedig az egyenként becsomagolt pereceket nézve memorizáltam a sorrendet. – Ha bármelyik elfogy – fordult felém. – Általában az a sajtos – tette hozzá. – Akkor kicsit elrendezgeted, hogy ne legyen üres a kosár.

– Jó – nyugtáztam, aztán kérdőn néztem körbe a hangjelzésre, ami egy rövid dallam volt. Valahonnan egy hangszó-

40 NYÁRI NAP

róból jött, de nem tudtam megállapítani, pontosan honnan, valamelyik fára, vagy esetleg lámpaoszlopra lehetett rögzítve.

– Nyit a park – magyarázta Melinda, mire biccentettem, és a pult mögül a szemközti flamingókertet figyeltem, ahonnan a gondozók éppen kijöttek, és beszélgetve elmentek az ösvényen. A kanyarban nem sokkal később megjelentek az első látogatók, akik a kinti sor ellenére a parkban már eloszlottak, és a belépést követően szétszéledtek mindenfelé, így nem tömegesen, hanem szállingózva érkeztek, folyamatosan fel-felbukkanva az ösvény kanyarulatában. Nézttem, ahogy ráérősen sétálnak, aztán a flamingókhoz érve megállnak, elolvassák a táblát, megtámaszkodnak a kerítésen, úgy nézik a madarakat, vagy éppen leülnek a kihelyezett padra, és ott maradnak egy darabig. Esetleg vesznek egy peracet.

Amiből háromnegyed óra alatt összesen hármát adtam el (mindhárom sajtos volt), majd tovább álltam a pultban, és azt figyeltem, ahogy egy tinilány és a húga a flamingókkal szelfizik, miközben a szüleik már továbbmentek a medvék felé.

Melinda, aki az első napomon végig jelen volt, egy kinyitható széken ült a pult mellett, és a telefonját nyomkodta. Aztán egyszer csak felállt, és közölte, hogy elmegy egy kávéért.

– Hozzak neked valamit, Zoé? – kérdezte.
– Nem, köszönöm – ráztam meg a fejem.
– Inni sem kérsz? Hideg üdítőt vagy vizet? – ajánlotta fel.
– De, a hideg víz jólesne – gondoltam át, mert kezdett még a fák lombjai alatt is meleg lenni, én pedig egy termoszyi kávé kivül semmit nem hoztam magammal.

Melinda egy „na ugye” arckifejezéssel helyeselt, aztán elment a medvék irányába, én pedig ott maradtam egyedül

Leiner Laura

a pultban. Egy idős férfi az unokájával éppen végzett a flamingók nézésével, és odaléptek hozzám. Vettek egy tökma-gos peracet, amit átadtam nekik egy szalvétával és a blokkal együtt, aztán néztem, ahogy továbbsétálnak, és útközben kibontják a peracet, amiből mindketten könnyedén letörtek egy-egy darabot.

Éppen egy bogarat söpörtem le a vállamról, ami való-színűleg a fáról esett rám, amikor is meghallottam a kanyar felől, hogy újabb látogatók jönnek. A beszélgetések alapján ráadásul egyszerre többen, mert kisebb hangzavart keltettek az egyébként csendes környéken, úgyhogy odafordultam, és kíváncsian vártam az érkezőket. Elsőként valakit háttal pillantottam meg, amire értetlenül összehúztam a szemöldököm. Merthogy a srác valóban hátrálva lépkedett, úgy magyarázott maga elé valakiknek, akik pár pillanat múlva szintén felbukkantak a kanyarból. Úgy tűnt, el sem fogynak, annyian voltak. Vagy harmincan érkeztek laza sorokban, és mind a hátrafelé lépkedő fiút követték, akinek a pólója hátulján nyomtatott nagy betűkkel az ÁLLATI TÚRA felirat állt, és szembefordulva folyamatosan beszélt az őt követőkhöz, egyszerre vezetve és informálva őket. Ekkor már azt is hal-lottam, mit mond. A következő megállóról beszélt, a rózsás flamingók kertjéről. Aztán megfordult, és a kezét feltéve egy „kövessenek” mozdulattal indult a flamingók felé.

A srác olyan húsz-huszonegynek tűnt, barna hajú és sze-mű volt, kedves arcú, olyan, akit általában rögtön megked-velnek az emberek. Épp a PercPonttal szemben állt meg, ahol bevárta az őt követő tömeget, és csak akkor folytatta a beszédet, amikor mindenki odaért. A pultra könyökölve hallgattam a tudnivalókat és érdekességeket a flamingókról. Az előadás egyszerre volt informatív és szórakoztató, ráadá-

40 NYÁRI NAP

sul az előre betanult részek mellett tele volt olyan improvizációval, ami kifejezetten az adott csoportra vonatkozott, így téve személyesebbé számukra az élményt. A legtöbben végig mosolyogva figyelték, többször fel is nevettek. Jó volt a srác, nagyon értette a dolgát, állapítottam meg, miközben az államát támasztva hallgattam, aztán amikor továbbindultak a medvék felé, feltápászkodtam, és két kézzel felfogtam a hajam, amit elfelejtettem begumizni, kibontva pedig melegítette a nyakamat és a hátamat. A túravezető srác ekkor a szeme sarkából észrevette a mozgást a PercPontnál, és a pult felé pillantott. Látva, hogy új vagyok, odaintegetett felém, mint általában mindenki, aki a parkban dolgozott. A hajamat elengedve visszaintettem neki, amitől sötétszőke tincseim visszahullottak a vállamra, mire a fiú újra szembefordult a csoportjával, és hátrafelé sétálva vezette őket tovább.

– Következik a barna medve kifutója – ismertette a következő programot, miközben Melinda bukkant fel mögötte, fél kezében egy papírpoharas presszókávéval, a másikban pedig egy üveges ásványvízzel, és kikerülve a csoportot odajött hozzám.

– Tessék – nyújtotta át a vizet.

– Köszönöm – vettem el, és lecsavarva a kupakot belekortyoltam, miközben a medve felől még mindig hallottam az idegenvezetést.

Melinda visszaült a székére, és megkávézott, miközben én a pultban álltam, és az állatparki úton sétálókat figyeltem, ha pedig odajöttek hozzám, kiszolgáltam őket. De leginkább csak álltam a fák levelei között átszűrődő déli napsugarak melegében. Fél egykor Melinda szólt, hogy ebédidő van, és bezárunk egy órára, úghogy pakoljunk el.

Leiner Laura

– Rendben – bólintottam, majd úgy, ahogy Melinda mondta, elrámoltam a perceskosarakat a pult aljába, és kivettem az ebédszünetre vonatkozó kiírást, amin fel volt tüntetve, hogy mikor nyitunk újra, hogy a vásárlók vissza tudjanak jönni addigra. A szekrényt bezártam a kulccsal, majd kiakasztottam a táblát, és a telefonomat kivéve a zsebemből betöltöttem az állatpark oldalát. – Milyen a büfé? – kérdeztem Melindát, felnézve a vendéglátóegységek listájából. Összesen négyet jelzett az oldal, egy éttermet, egy büfét, egy fagyizót és a PercPontot. Az étterem messze volt, a park másik végében, úgyhogy a büfé tűnt a legideálisabbnak.

– Jó – vágta rá gondolkodás nélkül. – A hamburgerük isteni, próbáld ki. És az árak is barátiak – tette hozzá, miközben a vállamra vettem a táskámat. A PercPont-os munkáért a fizetés mellé járt kafeéria is, amit én étkezésre kértem, tekintve, hogy másra nem nagyon tudtam felhasználni, a ruházkodás adott volt, egyéb szolgáltatás pedig nem igazán vehető igénybe a parkban. Így az ebédemet állta a munkához kapott bónusz, természetesen a normál kereteken és árakon belül.

– Rendben, akkor megnézem a büfét – határoztam el.

– Fél kettőkor nyitunk – emlékeztetett, én pedig megígértem, hogy itt leszek addigra, majd elindultam a medve irányába, arra, amerre még nem jártam a kanyargós ösvényen.

Az időpontnak megfelelően más is éppen akkor éhezett meg, úgyhogy a büféhez érve hetediknek álltam be a sorba, és a napon ácsorogtam a food truck előtt, miközben a kihelyezett asztalok napernyője alatt az állatpark látogatói várták, hogy elkészüljön az ételük.

Vagy tizenöt percet várahoztam, mire odaértem az ablakhoz, ahol lány szolgált ki.

– Szia, mit adhatok? – kérdezte.

40 NYÁRI NAP

– Egy hamburgert szeretnék kérni – mondtam, megfogadva Melinda tanácsát, mire a lány biccentett, és már el is hajolt, hogy beüsse, de aztán mégiscsak visszafordult hozzám. – Nagyon sokan vannak előtted, legalább negyven perc, mire elkészül, jó lesz úgy? – kérdezte.

A karórámra pillantva megráztam a fejem, mert nem volt idő arra, hogy megegyem, és vissza is érjek.

– Nem, nem fér bele. Mi az, ami kész van?

– Szendvicsek – felelte, miközben szinte ráhasalva a pult-ra kidugta a karját az ablakon, és rácsapott oldalra a táblára, megmutatva, hol találom a választékot.

– Akkor egy... – hátráltam egy lépést, hogy jobban lássam a kínálatot. – Egy rántott húsos szendvicset kérnék.

– Oké – engedte le magát a pultról, amin addig támaszkodott, és hátrafordult, hogy hozza.

– És egy Fantát – tettem hozzá.

– Hideget?

– Igen, lehet nagyon hideg – feleltem a felkaromat fogdosva, ami tűzforró volt a napon állástól. És szerintem le is égtem.

A telefonomat a bankkártyás terminálhoz érintve kifizettem az ebédemet, és miközben arra vártunk, hogy elfogadja, a lány rám pillantott.

– Máskor nyugodtan szólj reggel, és elkészítjük időre, csak át kell vened.

– Tessék? – kérdeztem.

– A hamburgert – mondta, aztán a pólómon lévő pereg logóra nézve hozzátette: – Itt dolgozol, nem?

– Igen.

– Akkor nyitás előtt gyere felénk, mondd, hogy mit kérsz, és megcsináljuk az ebédszünetedre, nem kell várnod – magyarázta, és a blokkot letépvé felém nyújtotta.

Leiner Laura

– Ó – értettem meg. – Kösz, megjegyzem – mosolyodtam el, és a szendvicsemet és üdítőmet felemelve elléptem a pultról.

A büfékocsi előtt lévő asztalok mindegyike foglalt volt, a vendégek vagy ettek, vagy az ebédjük elkészültére vártak a napernyők alatt, így oda nem tudtam leülni, úgyhogy körbenéztem, megpróbálva keresni egy árnyékos helyet, ahol megebédelhettek anélkül, hogy napszúrást kapnék. A büféről ráláttam a tóra, ami előtt több pad is a fák alatt volt kihelyezve, úgyhogy átsétáltam oda, az egyik padra ledobtam a táskámat, és leültem. Magam mellé raktam a Fantát, és a rántott húsos szendvicset kibontva a fóliából beleharaptam, miközben a tavon úszó hattyúkat figyeltem.

Az állatpark központi helyén lévő büfé irányából egyre több hangos nevetés és beszélgetés hangzott fel, és odanézve láttam, ahogy a vendégek mellett több dolgozó és gondozó is csapatokba verődve tölti együtt a szünetét. Miután megettem a szendvicset, összegyűrtem a fóliát, és kidobtam az egyik kukába, aztán összeszedve a cuccomat visszaindultam a PercPont felé. Az úton szinte mindenki velem szemben jött, csak én mentem az ellenkező irányba, mindenki más a flamingóktól sétált a hattyúk felé.

Az ebédidő végénél öt perccel korábban értem vissza a PercPonthoz, ahol Melinda háttal a pultnak támaszkodva telefonált, a fás terület felé nézve. Mivel nem látta, hogy jövök, zavartalanul beszélt tovább.

– Nem, nagyon normális, helyes lány. Kicsit csendes, meg enyhén introvertált, de ki nem az manapság? Ugye? Én is így gondolom. Mindegy, holnaptól biztos, hogy itt tudom hagyni egyedül. Igazából már ma sem lenne rám szükség, boldogul mindennel, de azért első nap maradok vele zárásig

40 NYÁRI NAP

– magyarázta, aztán a köhintésemre zavartan hátrafordult, és eltolta magát a pultról.

Úgy tettem, mintha nem hallottam volna, hogy rólam beszél, és biccentve jeleztem, hogy visszaértem, ő pedig lefogta a telefont, úgy szólt hozzám:

– Na milyen volt a hamburger? – érdeklődött, mire felemeltem a hüvelykujjamat. Semmi kedvem nem volt elmondani, hogy időhiány miatt végül nem azt ettem, mert még képes, és visszaküld, hogy ne legyen negatív élményem már az első napon. Úgyhogy inkább hagytam a dolgot, mire Melinda egy elégedett „ugye? megmondtam” arc kifejezéssel reagált, aztán elengedve a telefon mikrofonját tovább beszélt valakivel, miközben én a pult mögé guggoltam, és kipakoltam a szekrényből a pereceket.

Háromig volt a legmelegebb, szinte állt a levegő, és a fák alatti árnyékban is sűrűn fujkáltam ki a homlokomból a hajam, vagy legyeztem magam bármivel, ami a kezem ügyébe került. A látogatók száma is ekkor volt a legkevesebb, összesen talán húsz ember sétált el előttem, közülük is csak elvétve vásároltak peracet, főként, mert a fagyispult előbb az útjukba esett, úgyhogy a nagy melegben a legtöbben már fagyival a kezükben bukkantak fel az ösvény kanyarulatából. Melinda az idő nagy részében a pult mellett kirakott széken ülve telefonozott, vagy elnézést kérve elment pár percre. Az egyik ilyen pár perc egy óráig tartott.

Negyed négykor aztán újra kisebb tömeg tűnt fel a kanyarban, mire odafordulva ismét megláttam a srácot, aki a délelőtti csoportot vezette. Most újabb állatparki látogatók követték, miközben a fiú elmondta, hogy a rózsás flamingók következnek.

Leiner Laura

A hangzavarra Melinda, aki ezúttal ismét ott ült a pult melletti széken, felnézett a telefonjából, majd látva, hogy én is a történéseket figyelem, magyarázatképpen így szólt:

– Állatkerti túra. Benne van a belépőjegy árában, mindenki részt vehet rajta, aki szeretné idegenvezetéssel körbejárni a parkot.

– Igen, láttam már délelőtt – bólintottam. – Hányszor van egy nap? – érdeklődtem.

– Kétszer. Tizenegykor és háromkor indulnak a főbejáratról. Ide olyan negyedóra alatt érnek el – magyarázta, miközben a srác megállt a flamingók előtt, és elmondta a tudnivalókat róluk.

– Szia, kérnék egy szezámogós és egy sajtos peracet – állt meg előttem egy fiú.

Kivettem két peracet a kosárból, és szalvétákkal együtt átadtam, majd beütve az összeget szóltam, hogy érintheti a kártyáját.

– Köszí, szép napot – köszönt el a fiú.

– Neked is – mondtam a blokkot felé nyújtva, amit szó nélkül otthagytam nekem, én pedig összegyűrtem, és a pult oldalán lógó szemeteszsákba dobtam. A fiú eközben odasietett a barátnőjéhez, aki addig el sem mozdulva a csoporttól, érdeklődve hallgatta az állatparki idegenvezetést. A barátja érkezésére mosolyogva átvette a neki vásárolt peracet, és kibontva beleharapott, miközben az egész társaság továbbindult a medve felé.

A peraceket visszatarakva tovább álltam a pult mögött, a kezemmel felfogva a hajam, amit ezúttal már hátulról ért a szűrt napsugárzás. Holnap ne felejtsek el felgumizott hajjal jönni – gondoltam magamban, aztán elnézve az úton megakadtam a mozdulatban, és leblokkolva meredtem az ösvény

40 NYÁRI NAP

kanyarulatára, ahol egy életnagyságú állatfigurának öltözött alak tűnt fel boldogan lépkedve.

– Most... Hőgutát kaptam, vagy tényleg ott jön egy borzjelmezes ember? – engedtem el a hajam, és csodálkozva fordultam Melinda felé, aki a székről felállva elmosolyodott.

– Görény. Nem borz, görény – javított ki. – És nem kaptál hőgutát – tette hozzá megnyugtatóan. – Ő Göri, az állatpark kabalafigurája. Göri, a görény – mondta, én pedig magamat legyezve néztem a hatalmas fejet hordó, tetőtől talpig plüssruhába bújt állatparki dolgozót, aki az úton sétálva vidám, ruganyos léptekkel haladt előttünk. Egészen szürreális élmény volt. Főleg, amikor felém fordulva odaintegetett. Mint mindenkinek, neki is visszaintegettem, aztán hitetlenkedve elnevettem magam, és tovább ácsorogtam a pultban.

Háromnegyed hatkor a hangosbemondó bemondta, hogy az állatpark rövidesen bezár, és kéri a látogatókat, hogy lassan induljanak a kijáráshoz. Ezután már senki nem jött a PercPont felé, az állatparki ösvényt ismét a személyzet tagjai vették birtokba, takarítókoscsik haladtak el csipogva, gondozók igyekeztek az állataik felé, vagy éppen a nyári munkán lévő diákok siettek, hogy láthassák az etetéseket.

Eközben én lezártam a pénztárgépet és összesíttem a napot. Minden stimmelt mindennel, amire Melinda elégedetten reagált, és megdicsért, hogy mindent jól csináltam, aztán a pult elé lépve elkezdte kiszedegetni a kosárban maradt pár darab perecet, miközben én minden mást elpakoltam a szekrénybe.

– Ezekkel mi lesz? – érdeklődtem a maradék perecekre nézve, amikor feltápázkodtam.

– Mindig ellenőrizd a zárat – szólt rám, mire bólintva lenéztem, és megrángattam a pult ajtaját.

Leiner Laura

– Megvan.

– Jó – biccentett. – Szóval a megmaradt perecek – mondta. – Azok mennek az állatoknak. Csak hagyd itt a pulton, a gondozók elintézik. Mindig jó helyre kerülnek.

– Értem – feleltem, és Melinda mellé léptem, aki rám várt. Visszanézve ellenőriztem, hogy nem hagytam-e ott semmit, de a pultra helyezett pereceken kívül semmi más nem maradt ott, úgyhogy elindultunk vissza az ösvényen a kijárat felé.

– Hogy tetszett az első nap? – pillantott rám fürkészőn.

– Tetszett – feleltem.

– Elfáradtál? – érdeklődött.

– Hulla vagyok – ismertem be, mert annyira kiszívott a tikkasztó meleg, hogy jóformán alig vánszorogtam. A válaszomra Melinda elégedetten mosolygott, miközben elhagytuk a már bezárt fagyispultot, és tovább gyalogoltunk a kijárat felé.

Az ajándékbolt eladója éppen akkor húzta be az ajtó mellé hűtőmágnesekkel teli állványát. Meglátva minket megállt annyira, hogy köszönjön, aztán továbbvonszolta maga felé, miközben mi a forgós beléptetőkapun át kimentünk a parkból.

– Elvigyelek a HÉV-ig? – ajánlotta fel Melinda.

– Nem, köszönöm, elsétálok.

– Rendben – nézett rám. – Holnap elég háromnegyed tízre jönnöd.

– Igen, megjegyeztem – bólogattam.

– És már egyedül leszel.

– Tudom.

– Jó. Akkor jó pihenést, Zoé – köszönt el, majd a parkoló felé indult. – Kulcs és belépőkártya! – szólt hátra a válla felett, jelezve, hogy ezeket ne felejtsem el, mire az összecsó-

40 NYÁRI NAP

mózódott zsinórt bogozva bólítottam, majd bedugtam a fülembe a fülhallgatómat, és már indítottam volna a zenét, amikor feltűnt, hogy a bejáratnál többen csoportosulnak. A park dolgozói voltak, akik a munka végétével a terelőkoriátnak támaszkodva, vagy éppen arra felülve beszélgettek, e-cigiztek, vagy csak valami hideg dobozos italt fogva a kezükben lazultak a hosszú, dög meleg nap után.

Amikor elmentem mellettük, éppen felröhögtek valamin, amire ösztönösen odanéztem, és láttam, hogy az Állati Túrapólós srác mesél egy sztorit, amin mindenki szakadt a nevetéstől. Visszafogott mosollyal fordultam el, aztán bekapcsoltam a zenét a telefonomon, és elindultam az állomás felé.

A szerelvény érkezésekor felléptem a kocsiba, és a legközelebbi ülésig vonszolva magam levágódtam rá, lecsúsztam félig fekvő, félig ülő pózba, majd táskámat a mellkasomhoz szorítva lehunytam a szemem, és az oldalsó falnak döntöttem a fejem, miközben a HÉV zötykölődve indult hazafelé.

2. NAP

A HÉV ajtajában állva türelmetlenül vártam, hogy lassítson a szerelvény, majd a megállóhoz érve alig hogy nyílt az ajtó, én rásegítettem, és két irányba széttolva ugrottam le a kocsiból, aztán rohanni kezdtem a peronon, kerülgetve a leszálló utasokat, akik közül a legtöbben hozzám hasonlóan az állatparkba érkeztek. Csakhogy ők látogatóként, én pedig dolgozóként. Ráadásul olyan dolgozóként, aki marhára elkésett. Merthogy a tegnapi napon többször elhangzott „elég később jönnöd” megjegyzés miatt teljesen elszámoltam magam, és ráérősen készülődtem, többször is megcsináltam a hajam, sőt még le is ültem otthon reggelizni. Az asztalra lerakott telefonomon halálosan nyugodtan pörgettem az Instát, miközben a müzlistálamból kanalaztam a gabonapelyhet, amikor is a kijelző bal felső sarkában megláttam az időt. Gyors fejszámolást végezve egy pillanatra tátva maradt a szám, aztán ledobtam a kanalat a tálba, és olyan viharosan állva fel, hogy szinte hátraborítottam a széket, kirohantam az előszobába, hogy felrángassam magamra a cipőmet. Elkéstem. Persze anyuék már nem voltak otthon, pedig most igazán jól jött volna, hogy valamедdig eldobjanak, de már mindketten elmentek dolgozni, így a lakásajtót becsapva magam mögött sietősen kulcsra zártam, aztán lefutottam a lépcsőn.

40 NYÁRI NAP

A HÉV-ről háromnegyed tízkor ugrottam le Gödöllőn, akkor, amikor már bent kellett volna lennem a parkban, hogy átvegyem Tibitől a pereceket.

– Baszki, baszki, baszki – sziszegtem a tömeget kerülgetve, akik valamennyien az állatpark felé igyekeztek a járdán. Kisgyerekes családok, társaságok, párok, kirándulók. Mind ugyanoda tartottak, csak amíg én siettem, ők ráérősen haladtak, gondolván, pont odaérnek majd a nyitásra.

A kerítés mellett futva a bejáráthoz értem, ahol a tere-lőkoriátok között kígyózott a sor, a látogatók türelmesen várták a nyitást az árnyékban, ahol a két oldalra kihelyezett párapu is fújta rájuk a hideg permetet a nyári kánikulában.

– Elnézést, bocsánat, szabad lesz? – furakodtam át oldalt, megkerülve a korlátok között kanyargó embereket, ami nem kis felháborodást okozott a sorban. Jó néhány beszólást elengedve a fülem mellett áthajoltam a beléptetőkapu rúdján, és a táskámból kirángatva a passtartót, meglóbáltam a személyzetis belépőkártyámat.

A portás kilépve a fülkéjéből odajött hozzám, és soron kívül beengedett.

– Köszönöm – szóltam türelmetlenül, és rohanni kezdtem, miközben a portás lezárta a kaput, ami miatt a belépésre várakozók kedvükre kifejezhatték nemtetszésüket.

Ahogy a nyitás előtti percekben végigfutottam a parkon, már mindenkit nyitva találtam, az ajándékbolt tárt ajtaja mellett kipakolt állványokon szuvenírek és bővlik roskadoztak, a fagyispuhánál dolgozó lány a napernyő alatt ült egy széken, és a telefonját nyomkodta. A rohanásomra felnézett egy pillanatra, és együttérzőn grimaszolt egyet, miközben a hangszórókból felcsendülő dallam azt jelezte, hogy nyit a park.

Leiner Laura

– Ó, basszus – kerekedett el a szemem, és a szűrő oldal ellenére még gyorsabban kezdtem futni.

A kanyarból kiérve megláttam a park egyetlen zárva tartó egységét, az üres PerecPont pultot, amire egymásra pakolt kosarak voltak lerakva. Először azt hittem, hogy a késésem miatt Tibi úgy, ahogy volt, otthagya az egészet, amiből elég nagy bajom származott volna, de aztán legnagyobb megkönnyebbülésemre megláttam, hogy nem ment el, hanem csak átsétált a másik oldalra a flamingókhoz. Az érkezésemre odafordult, mire már messziről szabadkozni kezdtem.

– Bocs a késésért, siettem, ahogy tudtam, csak... – kibáltam, aztán odaérve elé megálltam, és fél kezemet a csípőmre téve kapkodtam a levegőt a melegben.

– Semmi para – tette fel a kezét, jelezve, hogy nem történt baj. – Nyugi, megvártalak. Addig haverkodtam a flamingókkal – mondta a vállát vonogatva.

– Köszí – néztem rá hálásan, aztán sietősen a PerecPont standhoz léptem, és leguggolva kinyitottam a szekrényt a kulccsokkal.

Felpakoltam a pultra az üres kosarakat, aztán azt sem tudva, hol áll a fejem, feltápászkodtam, és számolni kezdtem a frissen érkezett pereceket, miközben folyamatosan kipillantottam oldalra, attól félve, hogy a kanyarban feltűnnek az első látogatók, holott még nem nyitottam ki.

– Máris megvagyok – szóltam Tibinek számolás közben, aki velem ellentétben teljesen nyugodtnak tűnt, és higgadtan várakozott.

– Csak nyugi – mondta az aláírandó papírokkal a kezében, amiket összetekert, és dobolást imitált a levegőben.

– Ez a rekesz rendben – emeltem le a legfelsőt, és az alatta lévő kosár takaróját felhajtva elkezdtem megszámlálni a

40 NYÁRI NAP

második adagot, idegesen nézve balra, ahonnan még mindig a látogatókat vártam. – Mennyi volt? Tíz vagy tizenegy szotyis? – keveredtem össze, aztán fújtatva megráztam a fejem, és újra megszámloltam, miközben a csendet hirtelen valami metálzene törte meg. Megilletődve néztem fel a számolásból, ahol emiatt újra elveszítettem a fonalat, mire Tibi elővette a nadrágja zsebéből a telefonját.

– Én vagyok – mutatta az egyre erősödő hang forrását, mire bólintottam, és megint számolni kezdtem a szotyis pereceket. – Csó, Melinda – emelte a füléhez a telefont, amitől egy pillanatra megakadtam, majd a számát összepréselve számoltam tovább.

Tudtam, hogy a főnököm azért telefonált Tibinek, hogy megkérdezze, minden rendben ment-e. Hát... A park már nyitva, a PerecPont még nem, nincs kipakolva az áru, a pénztárgép, a bankterminál, a szalvéta, az árlista, a szemeteszsák, továbbá Tibi húsz perc késésben van miattam, és még mindig nem tud elmenni, mert nem számoltam le a pereceket, vagy írtam alá a szállítót. Mi gond lehetne?

– Abszolút – szólt Tibi némi hallgatás után, amíg valószínűsíthetően Melinda beszélt. – Neeem, semmi nem volt, flottul ment az egész, ügyes a kiscsaj – közölte, mire felvont szemöldökkel, meglepetten néztem rá a számolásból. Ami miatt persze megint elveszítettem a fonalat, és továbbra sem tudtam, hogy hány darab az a hülye szotyis pereg. Tibi látva, hogy figyelem, a csuklóvédős kezével rámutatott a kosárra, utalva arra, hogy tegyem a dolgomat, mire biccentve harmadszorra is elkezdtem számolni a szotyis pereceket. Ezúttal végre sikeresen be is tudtam fejezni, és a lapon kipipálva gyorsan továbbmentem.

Leiner Laura

– Ja, úgyhogy ne parázz, rendben volt minden. Beszélünk. Cső – tette le a telefont, pont akkor, amikor végeztem.

– Kész? – kérdezte.

– Igen. Minden stimmel – feleltem halkán, visszafojtott mosollyal.

– Na. Szuper. Akkor aláírkantod, és már itt sem vagyok – tette le elem a lapot, én pedig aláírtam. – Holnap háromnegyed tízkor – nézett rám, az összetekert lappal ütögetve az állát.

– Ígérem, itt leszek – esküdöztem. – És köszí – tettem a mellkasomra a kezem.

– Nincs mit.

– Amúgy... Miért nem mondtad meg, hogy késtem? – kérdeztem.

– Egyszerű – vont a vállát. – Mindenki hibázik. Főleg eleinte. Csak most kezdted, ez a második napod. Ha most lecsesznek, az élettől is elmegy a kedved, annyira kiábrándulsz. Annak mi értelme lenne? – vont a vállát.

– Basszus. Több ilyen hozzáállással sokkal jobb hely lenne a világ – gondoltam át a dolgot.

– Ugye? – röhögte el magát. – Na, de hogy legyen is értelme annak, hogy kamuztunk, üzemeld be azt a pénztárgépet, mert már nyitva kellene lenned – emlékeztetett.

– Ó, tényleg – kaptam a fejemhez, és lehajolva a szekrényhez kivettem a pénztárgépet és a bankterminált.

– Na lépek, mert a csajom a kocsiban vár, és leállítottam a motort, amikor bejöttem, a kulcs meg nálam, meg fog sülni – csapott a nadrágzsebére, megcsörgetve a kocsikulcsát, aztán elindult az úton visszafelé, miközben a kanyarban felűntek az aznapi első látogatók.

Kapkodva kipakoltam mindent, az utolsó pillanatban még az árlistát is kiakasztottam a helyére, majd kitikkadva

40 NYÁRI NAP

végignéztem, ahogy egy, a flamingókat megcsodáló család elsétál előttem. Rá sem néztek a PercPontra. Követtem őket a tekintetemmel egészen addig, míg el nem tűntek a medvék felé, aztán elengedve magam ráhajoltam a pultra, és a homlokomat nekitámasztva a falapnak kifújtam magam.

Onnantól kezdve sorra tűntek fel azok, akik mellett elrohantam a bejáratnál, úgyhogy nem unatkoztam, mindig jött valaki. Negyed tizenkettőkor aztán megérkezett az Állati Túra csoportja is, ezúttal azonban a tegnapi srác helyett egy huszonöt év körüli lány volt a vezetőjük. Mivel ugyanolyan feliratos felsőt viselt, arra következtettem, hogy több idegenvezetőt is foglalkoztat a park. Ahogy a PercPontnál is ketten dolgozunk – augusztus 31-ig egy Mariann nevű idősebb nővel váltjuk egymást, akivel öt-kettő arányban oszlik el a napok száma egy héten. Én ötöt, ő két napot vállalt, mert neki van máshol is munkája, így a beosztást is ahhoz igazítva találtuk ki, nekem lényegében mindegy volt, hogy mikor vagyok. Mariann-nal egyébként nem ismerjük egymást személyesen, de bejelölt Facebookon, ahol visszaigazoltam, bár eléggé meglepődtem az értesítés láttán, mert vagy három éve nem használom a Face-t, és nem is nagyon ismerek olyat, aki igen. Egyébként azóta, hogy ismerősök lettünk, egyszer sem beszélünk vagy írtunk egymásnak, de gondolom, úgy van vele, hogy jó, ha el tud érn.

Fél egykor elpakoltam a pereceket, és bezártam a pultot ebédszünetre. Mivel a reggeli rohanásban nem jutott eszembe a hamburger miatt szólni, megint lecsúsztam róla, tekintve, hogy ma még a tegnapinál is nagyobb sor volt a food trucknál ebédidőben, úgyhogy ismét egy szendvicset vettem üdítővel. A tó felé nézve nem láttam szabad padot az árnyékban, valamennyi foglalt volt, úgyhogy máshol kellett helyet keresnem

Leiner Laura

az ebédhez. Az úton egy kisebb ösvényen letérve egy eldugottabb részen, a teknősöknél kötöttem ki, ahol magam voltam, úgyhogy lepakoltam a holmimat, és törökülésben felülve a padra néztem a teknősök jövés-menését a fák alatt elkerített területen. Miután megettem a szendvicsemet, készítettem néhány képet és rövid videót a helyről, majd visszaindultam a PercPont felé. Az úton éppen szembejött néhány tizenéves önkéntes, akik rendszerint ketten-hárman összeállva, barát-nőkként jelentkeztek közösen a nyári munkára.

– Szia – köszöntek rám, ahogyan egyébként a park dolgozói és személyzete közül mindenki.

– Sziasztok – köszöntem vissza elhaladva mellettük, majd kiittam az üdítőt, és a közeli szelektív kukába dobtam a flakont.

A rókák kifutója előtt elsétáltam a ketrecrenél álló látogatók mögött, akik közül sokan a nyakukba vették a gyereküket, és előrefelé hadonászva mutogatták, hogy mit kell nézni. Lefordulva az útról a szemközti mosdóhoz mentem, ahol éppen két nő lépett ki, amikor odaértem. Az ajtót megfogva helyet cseréltem velük, és amikor ők kiértek, én beléptem a hűvös épületbe. A csapnál megnyitottam a vizet, és kezet mostam, aztán a felkaromat is bevizeztem kicsit, megpróbálva lehűteni magam, mert a PercPont standnál csak most jön a kritikus délutáni időszak, amikor hátulról a fák levelei között átszűrődő napsugarak órákig melegítik a hátamat. A hajamat reggel felgumiztam, de a rohanástól eléggé csapzottan festettem, úgyhogy gondoltam, megigazítom. Kihúztam a gumit a hajamból, és a fogam köré szorítottam, majd fésű hiányában az ujjaimmal próbáltam meg hátrarendezni a tincseimet, miközben oldalra pillantottam, és megakadtam a mozdulatban. A legutolsó csapra egy nagy méretű görényjelmezfej volt le-

40 NYÁRI NAP

rakva. Furcsán vizslattam a plüssfejet, ami kissé para hatást keltett úgy magában, majd a homlokomat ráncolva fordultam vissza a tükörhöz, amiből ráláttam magam mögött az egyik fölkére. Az alján lévő résen két plüssruhás lábat pillantottam meg, ami egy darabig kifelé fordulva, egyenesen állt, aztán megmozdulva ide-oda fordult, miközben WC-öblítés hangja hallatszott. A következő pillanatban nyílt az ajtó, és egy tizenhat év körüli lány lépett ki rajta, nyaktól lefelé plüssjelmezt viselve. Zavartalanul odalépett mellém, és megnyitva a második csapot kezet mosott, aztán kéztörölő híján a kezét a levegőben mozgatva szárította kicsit, majd odanyúlt a szélső mosdókagylóra lerakott fejhez, és felemelte, hogy felvegye.

– Nagyon meleg? – érdeklődtem, mire megállt a mozdulatban, és felém pillantott. Világos, szeplős arca volt, hátrafogott, barna haja, és a jelmezfej alatti izzadástól enyhén elkenődött tusvonala és szempillafestéke.

– Úgy van a sorrend, hogy létezik a meleg, a pokol meg ez – mutatta fel diadalmasan a fejet, amire halkán elnevetve magam biccentettem, amolyan „gondoltam” stílusban, mire a lány felvette a hatalmas fejet, és a tükör előtt állva ráigazította a nyakára.

– Kitartást – szoltam oda neki, amikor egy utolsót húzva a hajamon befejeztem a copfozást, és ellépve a csaptól a kilincs felé nyúltam.

– Köszöni – felelte a jelmezfej alól tompa, távolinak tűnő hangon.

A napsütésbe kilépve a karórámra néztem, ami azt mutatta, hogy néhány perc múlva vége az ebédszünetemnek, úgyhogy elindultam, nehogy egy nap alatt másodszer is elkéssek. A kanyarból kiérve meglepetten vettem észre, hogy

Leiner Laura

a flamingóknál nézelődők mellett az út másik oldalán lévő PercPont előtt is ácsorognak négyen.

Odaérve beléptem a pult mögé, és leguggolva kinyitottam a szekrényt, majd elkezdtem kipakolni a kosarakat, amire a négyfős sor elfordulva a flamingók irányából már azt nézte, hogy én mit csinálok.

– Oké – suttogtam magam elé, és bevettem az ebédszünet táblát. – Üdvözlöm, mit adhatok? – kérdeztem az első nőtől, aztán sorban kiszolgáltam a várakozókat.

Melinda hat órákor bukkant fel, pont akkor, amikor lezárтам a kasszát, és elkezdtem elrámolni a pultról.

– Na? – érdeklődött szemben megállva, és a pultra könyökölve kíváncsian vizslatott. – Hogy telt a nap?

– Jó volt – feleltem, és elraktam az üres rekeszeket, miközben Melinda elvette a pénztárgép zárásának szalagját, és átnézte. Felállva egy pillanatra megtorpantam, tudva, hogy rajta van a késői nyitás, de Melinda nem szólt semmit. Ezer százalék, hogy látta, de nem jegyezte meg.

– Tényleg jó nap volt – biccentett elismerően a szinte üres kosarakra. – Nem is nagyon maradt semmi?

– Csak három medvehagymás – mutattam a pultra kirkott perecekre.

– Az mindig – emelte égnek a szemét. – Egyszer bezzeg nem hoztam, akkor meg mindenki azt kereste – magyarázta.

– Igen, ez ilyen – mosolyodtam el a táskámat a vállamra véve.

– Na és hogy vagy? – érdeklődött, amikor kiléptem a pult mögül, és csípőre téve a kezem kicsit kinyújtóztam.

– Leszakad a derekam – ismertem be, amire Melinda őszintén elcsodálkozott.

40 NYÁRI NAP

– Tizenkilenc évesen? – kérdezte hitetlenül.

– A tizenkilenc az új hetven – feleltem, amire elnevette magát, miközben elindultunk a kijárat felé.

– Tegnap elfelejtettem mondani – szólt. – Tisztában vagyok veled, hogy az érettségi utáni nyaradat töltöd, én is voltam ennyi idős, emlékszem még rá, szóval mindent tudok és értek, éppen ezért mondom, hogy nincs ellenemre, ha jönnek hozzád barátok, volt osztálytársak, meglátogatnak, itt lógnak majd veled – magyarázta. – Csak annyi, hogy a munkádat ettől függetlenül el kell végezned, úgyis meg tudom a netes értékelésekből, ha nem – nézett rám szigorúan. – Ja. És ha jönnek a barátaid. Nincs ingyenperek – tette hozzá a mutatóujját feltéve. – Senkinek.

– Ezzel nem lesz gond – nyugtattam meg. – Nem jönnek – tettem hozzá legyintve.

– Én nem azt mondtam, hogy nem jöhetnek – szólt védekezően. – Azt mondtam, nincs ingyenperek! Kellett már elbocsátanom hiány miatt alkalmazottat, nem volt kellemes tapasztalat – fújtatott a szemét forgatva.

– Oké, de tényleg nem kell aggódni, nem fog jönni hozzám senki – ismételtam, kielezve a mondandómat az engem érintő részre.

– De nyugodtan jöhetnek – erősködött. – Csak fizessenek – magyarázta, ő is kielezve a mondandóját az őt érintő részre.

Mivel úgy tűnt, elbeszélünk egymás mellett, inkább ráhagytam.

– Rendben – bólogattam. Végül is neki mindegy, hogy jönnek-e hozzám, vagy sem, a lényeg, hogy ne legyen hiány.

A kijáratnál elköszöntünk egymástól Melindával, és amíg ő a parkoló felé indult, én a HÉV-megálló irányába kezdtem sétálni.